

POSTANOWIENIE

27 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 27 lipca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa J.K.

przeciwko Bankowi w W.

o zapłatę i ustalenie,

na skutek skargi kasacyjnej Banku w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z 23 maja 2024 r., I ACa 11/23,

1) odrzuca skargę kasacyjną w zakresie, w jakim została ona skierowana przeciwko punktowi I zaskarżonego wyroku;

2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie;

3) zasądza od Bank w W. na rzecz J.K. 8100 zł zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 maja 2024 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, na skutek apelacji pozwanego, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu z 4 listopada 2022 r.

w zakresie zasądzonych kosztów procesu (pkt I), a pozostałej części oddalił apelację (pkt II) i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt III).

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego, zaskarżając go w całości. Wskazał, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) dotyczące: możliwości uznania całej umowy kredytu za nieważną, gdy za niedozwolone zostały uznane jedynie klauzule spreadowe przy braku niedozwolonego charakteru klauzul ryzyka, możliwości odwoływania się do stawki referencyjnej WIBOR dla określenia oprocentowania celem utrzymania umowy kredytu w mocy oraz problemu uznania kredytu indeksowanego lub denominowanego za kredyt złotowy, mimo że w tzw. ustawie antyspreadowej przyznano kredytobiorcom możliwość spłaty rat bezpośrednio w walucie obcej, co eliminuje konieczność sięgania do klauzul przeliczeniowych.

Ponadto, zdaniem skarżącego, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), tj. art. 4 ust. 2 oraz art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13, art. 65, 354, 358 § 2, art. 385¹ § 1 i 2 i art. 385² k.c., art. 69 ust. 3 Prawa bankowego oraz art. 189 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła m.in. o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, a także o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jedną z przesłanek dopuszczalności środka zaskarżenia jest interes prawny w zaskarżeniu. Dla jego powstania konieczne jest istnienie stanu pokrzywdzenia orzeczeniem (*gravamen*), który występuje, gdy zaskarżone orzeczenie narusza interesy skarżącego (zob.m.in. uchwałę składu siedmiu sędziów SN z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, OSNC 2014, nr 11, poz. 108; postanowienia SN: z 25 lutego 2015 r., V CSK 450/14; z 16 kwietnia 2021 r., I CSK 484/20, i z 31 stycznia 2022 r., I CSK 1578/22). Rozstrzygnięcie w zakresie, w jakim Sąd drugiej instancji, zmieniając wyrok Sądu Okręgowego, obniżył w punkcie I wysokość zasądzonej od pozwanego na rzecz powódki kwoty tytułem kosztów procesu, jest dla niego

korzystne. Nie ma on w tym zakresie interesu prawnego w zaskarżeniu, co powoduje częściowe odrzucenie skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej, na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.

W pozostałym zakresie należy wskazać, że Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Sformułowanych przez skarżącego zagadnień nie można uznać za istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż każde z nich znalazło już rozstrzygnięcie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W szczególności ustalono, że między klauzulami ryzyka walutowego i spreadu walutowego występuje ścisłe powiązanie (zob. uchwałę pełnego składu Izby Cywilnej SN z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, OSNC 2024, nr 12, poz. 118, i przywołane tam orzecznictwo). Jeżeli z umowy usunięte zostałyby postanowienia określające sposób ustalenia kursu waluty, do zastosowania tzw. klauzuli ryzyka (zastosowania mechanizmu indeksacji) konieczne byłoby zastąpienie takich postanowień innym sposobem określenia kursu. Taki zabieg jest zaś niedopuszczalny zgodnie z punktem pierwszym wskazanej uchwały, która ma moc zasady prawnej i wiąże Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie (art. 87 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym).

Sąd Najwyższy rozstrzygnął już także kwestię, czy po uznaniu za abuzywne postanowień przewidujących indeksację umowa może wiązać jako umowa kredytu złotowego oprocentowanego według stawki WIBOR. W tej mierze należy odwołać się do punktu drugiego przywołanej uchwały Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, zgodnie z którym w razie niemożliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie.

Przechodząc do problemu konsekwencji wejścia w życie tzw. ustawy antyspreadowej i umożliwienia spłaty kredytu bezpośrednio w walucie obcej, należy wskazać, iż samo wejście w życie wskazanej ustawy nie wpłynęło na ocenę

abuzywności postanowień umów kredytu zawartych wcześniej oraz konsekwencji prawnych wynikających z tej oceny (zob. wyroki SN: z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, nr B, poz. 20, z 10 maja 2022 r., II CSKP 285/22, i z 28 października 2022 r., II CSKP 894/22), a stworzyło jedynie podstawy do zmiany postanowień umowy co do sposobu waloryzacji na przyszłość niespłaconych jeszcze rat kredytu. Oceny abuzywności postanowienia umownego dokonuje się natomiast według stanu z chwili zawarcia umowy, a nie następczo (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów SN z 20 czerwca 2018 r., III CZP 29/17, OSNC 2019, nr 1, poz. 2).

Sąd Najwyższy nie dostrzega również w niniejszej sprawie potrzeby dokonania wykładni wskazywanych przez skarżącego przepisów. Do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga się bowiem wykazania, że treść i znaczenie przepisu nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni (zob. postanowienie SN z 21 listopada 2023 r., I CSK 4931/22). Część z przedstawionych wyżej rozważań w odpowiedzi na sformułowane przez skarżącego zagadnienia prawne dotyczy tych samych kwestii, co dowodzi, iż wykładnia powoływanych przez skarżącego przepisów nie budzi w orzecznictwie wątpliwości.

Uzasadniając konieczność dokonania wykładni przepisów, skarżący wskazuje m.in. na możliwość zastępowania wyeliminowanej klauzuli spreadowej innym sposobem ustalenia kursu oraz na brak interesu prawnego kredytobiorców w żądaniu ustalenia nieważności umowy kredytu.

Na tym tle ponownie należy zauważyć, że zgodnie z punktem pierwszym przywoływanej wyżej uchwały z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, w razie uznania, że postanowienie umowy kredytu indeksowanego lub denominowanego odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie jest wiążące, w obowiązującym stanie prawnym nie można przyjąć, że miejsce tego postanowienia zajmuje inny sposób określenia kursu waluty obcej wynikający z przepisów prawa lub zwyczajów.

Ponadto w swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że dochodzenie roszczenia o zwrot zapłaconych rat kredytu nie eliminuje interesu prawnego w żądaniu ustalenia nieistnienia stosunku prawnego w związku z nieważnością umowy kredytu. Wyrok zasądający świadczenie restytucyjne na rzecz kredytobiorcy nie rozstrzygałby bowiem – ze skutkiem wynikającym z art. 365 § 1 k.p.c. – czy stosunek kredytu został ważnie nawiązany (zob. wyroki SN: z 17 marca 2022 r., II CSKP 474/22, OSNC-ZD 2022, Nr 4, poz. 44; z 28 lipca 2023 r., II CSKP 611/22, oraz postanowienia SN z 28 lipca 2023 r., I CSK 4275/22, i z 29 września 2023 r., I CSK 212/23).

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹, 3 i 4, art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2, § 2 pkt 7 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(E.M.)

[SOP]